

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 521/2015-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. novembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Metsäliitto Osuuskunta, Revontulenpuisto 2, 021 00 Espoo, Fínsko, zastúpeného advokátom JUDr. Róbertom Hrončekom, Advokátska kancelária JUDr. Róbert Hronček, s. r. o., Národná 10, Žilina, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 8 R 4/2014 z 8. júna 2015 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Metsäliitto Osuuskunta **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2015 doručená sťažnosť spoločnosti Metsäliitto Osuuskunta, Revontulenpuisto 2, 021 00 Espoo, Fínsko (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 R 14/2014 z 8. júna 2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) a jemu predchádzajúcim postupom. Sťažovateľka svoju sťažnosť doplnila podaním doručeným 6. augusta 2015.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom z 25. mája 2015 vo veci reštrukturalizačného konania spoločnosti [REDAKOVANÉ] vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 8 R 4/2014 domáhala, aby okresný súd povolil jej vstup do reštrukturalizačného konania namiesto pôvodného veriteľa [REDAKOVANÉ]. Okresný súd napadnutým uznesením návrh sťažovateľky zamietol z dôvodu, že jej návrh bol doručený v čase, keď bolo reštrukturalizačné konanie už ukončené. Podľa sťažovateľky bol jej návrh doručený včas, a preto mal okresný súd o ňom riadne rozhodnúť a vstup do reštrukturalizačného konania povoliť.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I č. k. 8R/4/2014 zo dňa 08.06.2015 a postupom tohto súdu porušené bolo.

2. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sme 5.000,- EUR, ktoré je porušovateľ povinný mu zaplatiť do dvoch mesiacov odo dňa doručenia tohto nálezu.

3. Porušovateľ je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je

ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľka prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu, ktorý koncipoval samotný návrh, ústavnému súdu spolu s návrhom doručila splnomocnenie na zastupovanie zo 6. mája 2015 udelené sťažovateľkou JUDr. Róbertovi Hrončekovi, Advokátska kancelária JUDr. Róbert Hronček, s. r. o. Ústavný súd konštatuje, že v uvedenom splnomocnení nie je uvedené, že ho sťažovateľka udelila na zastupovanie pred ústavným súdom, a teda nespĺňa formálne náležitosti vyžadované § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto súvislosti ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom“. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Ústavný súd s poukazom na uvedené konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2015